

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Juli 2026

Innehållsförteckning

HÖJDPUNKTER UR DAGNINGEN	2
KYRKAN – DEL 1	2
INTERNATIONELLA BIBELSTUDIER.....	14
DEN TROENDE CENTURIONEN	14
PETRUS ÅTERINSATT	17
JESUS MÖTER SAKKEUS.....	20
MARIA – DEN TROGNA MODERN	23
KRISTET LIV OCH LÄRA	26
GUDS AVBILD	26

Följ med i din bibel!

Kyrkan – Del 1

***”Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min kyrka, och dödens krafter ska inte få makt över den.”
Matteus 16:18***

Det finns många kyrkor som kallar sig kristna, med en stor variation av namn och med olika typer av tro när det gäller Jesu och hans apostlars läror. När vi betraktar dessa skillnader i synsätt är det, enligt vår mening, inte fel att fråga sig vad Bibeln säger om vad kyrkan egentligen är och vad Guds avsikt är med den. Finns det något sätt att veta vilken som är den sanna kyrkan, eller utgör alla de olika trosriktningarna tillsammans den sanna kyrkan?

Ordet kyrka förekommer inte i Gamla testamentet, och det användes för första gången i Nya testamentet av Jesus när han sade till Petrus, som nämns i vår inledande vers, att ”dödens makter” inte skulle få överhand över den. I denna vers är ordet ”kyrka” en översättning av det grekiska ordet ”ekklesia”, vilket betyder ”en utkallning” eller ett urval. Jesus sade till sina lärjungar: ”Jag har utvalt er ur världen.” (Joh 15:19). I grund och botten är kyrkan en skara människor som, genom att ta emot Kristi inbjudan, har skiljt sig från världen.

Kyrkan är inte en byggnad, även om ordet kyrka ofta används för att beteckna den plats där en församling samlas. Om uttrycket ”samlingshus” användes mer allmänt för att beskriva en församlings fysiska samlingsplats, skulle det kanske bidra till att minska

en del av de missförstånd som råder kring den sanna betydelsen av själva ordet kyrka.

Under sin verksamhet använde Jesus ordet kyrka endast tre gånger. En gång var det i hans kommentar till Petrus, och två gånger vid ett annat tillfälle när han instruerade sina lärjungar om hur de skulle hantera missförstånd som kunde uppstå mellan dem (Matteus 18:17). Nästa gång ordet förekommer är i Apostlagärningarna 2:47, efter berättelsen om de tre tusen som tog emot Kristus på grund av Petrus predikan på pingstdagen. Det är ett enkelt uttalande som bara säger att "Herren lät varje dag lägga till församlingen dem som skulle bli frälsta".

I detta enkla konstaterande finns det utrymme för eftertanke. Enbart på pingstdagen anslöt sig tre tusen till "församlingen", och därefter tillkom "dagligen" ytterligare omvända, men det finns inga uppgifter om några formella invigningsceremonier utöver vattenbaptismen. Alla dessa omvända var judar. När de, under aposteln övertygande tjänst, insåg att Jesus, som deras ledare hade korsfäst, verkligen var den utlovade Messias, trodde de på honom och döptes.

Så enkelt var det! Senare, när antalet lärjungar ökade och de samlades för ömsesidig uppbyggelse, kallades dessa grupper av människor för församlingar. I Apostlagärningarna 11:22 läser vi om "församlingen i Jerusalem". I Romarbrevet 16:5 hälsar Paulus "församlingen i deras hus", det vill säga Priscillas och Akvilas hus.

Av dessa texter får vi tanken att i kristendomens tidiga dagar betraktades varje grupp av troende,

oavsett storlek och plats, som en församling. Det var verkligen en församling, eftersom varje sådan samling av troende bestod av dem som genom evangeliet hade kallats att skilja sig från världen och följa i Jesu fotspår.

Dessa enskilda grupper bar inga namn på någon kyrkosamfund. De identifierades genom sin plats och omtalades som församlingen i Jerusalem, församlingen i Filippi, församlingen i Rom eller, som i vissa fall, församlingen som höll sina möten i hemmet hos en eller annan av de troende.

I Uppenbarelseboken, kapitel 2 och 3, nämns sju församlingar som identifieras efter de städer där de var belägna, och särskilda budskap sänds till dem. Det finns skäl att tro att dessa sju församlingar på ett symboliskt sätt representerar alla troende under olika tidsperioder, med början vid pingsten och fram till idag. Detta är en annan, bredare användning av ordet församling, som beskrivande för alla på varje plats som Herren betraktar som utvalda från världen för att tjäna honom och hans sak.

Jesus hade en bred, mer allmän betydelse av ordet i åtanke när han sade till Petrus att "dödens makter" inte skulle få överhand över kyrkan. Det är också denna tillämpning som Paulus gör när han i Efesierbrevet 1:22–23 talar om Kristus som "huvudet över allt för kyrkan, som är hans kropp". Det är i denna mening som Paulus återigen skriver om "den levande Gudens kyrka, sanningens pelare och grundval". 1 Timoteusbrevet 3:15

I 1 Korintierbrevet 12:12–13 utvecklar Paulus tanken om att församlingen är Kristi "kropp". Han säger: "Människokroppen har många delar, men de många

delarna utgör en enda kropp. Så är det också med Kristi kropp. Vissa av oss är judar, vissa är hedningar, vissa är slavar och vissa är fria. Men vi har alla döpts till en kropp genom en Ande, och vi delar alla samma Ande.”

Hur man blir medlem

Hur blir man en blivande medlem i kyrkan – det vill säga den kyrka som grundades av Jesus och apostlarna? I Apostlagärningarna 2:47, som citerades tidigare, står det att ”Herren lade dagligen till kyrkan dem som skulle bli frälsta”. Detta tyder på att det är upp till Herren att man blir medlem i hans församling. Detta, tror vi, skulle alla kristna medge. Men hur lägger Herren till medlemmar till sin församling, och vilka krav måste man uppfylla för att erkännas av Herren som tillhörande hans församling?

Kort sagt anger Skriften att stegen för att närma sig kyrkan är att först i omvändelse erkänna att vi tillhör en syndafördömd och döende mänsklighet och därför inte kan stå inför Gud i vår egen rättfärdighet. (Jesaja 64:6; Markus 2:17; Apostlagärningarna 26:20). Därefter följer att vi tar emot Jesus Kristus som vår personlige Förlossare och Frälsare, i insikten att det endast är genom värdet av hans utgjutna blod som vi kan bli godtagbara inför Gud. Apg 13:38,39; 16:31; Rom 3:21-23; 5:1

Sedan, på grundval av vårt förtroende för värdet av Frälsarens utgjutna blod, uppmanas vi att överlämna oss i oreserverad hängivenhet för att göra Guds vilja på ett sätt. Vi kan tala om detta som att vi ”inviger” oss själva till Gud. Låt oss betona att denna invigning

görs till Gud, inte till människor eller någon jordisk organisation.

Bibeln är mycket tydlig när det gäller vad denna invigning kommer att innebära i våra liv. Jesus sade: "Om någon vill följa mig [vara min lärjunge], låt honom förneka sig själv och dagligen ta upp sitt kors och följa mig." (Lukas 9:23). Att förneka sig själv innebär inte bara att avstå från något obetydligt nöje eller någon tillfredsställelse under en kort tid, eller ens för all framtid. Det är snarare, precis som uttrycket antyder, en fullständig förnekelse av sig själv. Det är samma ord som Jesus använde när han förutsade att Petrus tre gånger fullständigt skulle förneka att han kände honom. (Matteus 26:33,34). Att förneka sig själv är alltså att helt avsäga sig rätten att erkänna sin egen vilja och istället acceptera Guds vilja såsom den uttrycks genom Kristus och Skrifterna.

Vad är Guds vilja för dem som, som svar på Jesu inbjudan, fullständigt förnekar sig själva? Det uttrycks i hans ytterligare inbjudan att dagligen ta upp sitt kors och följa honom. Jesus använde symboliken med att bära korset för att beteckna att gå in i döden. När Jesus gav denna inbjudan, offrade han själv sitt liv. Hans offer fullbordades på Golgata när han ropade: "Det är fullbordat." Johannes 19:30

De som accepterar Kristi inbjudan att ta upp sitt kors och följa honom, offerar på samma sätt sina liv i tjänst. De blir inte alla bokstavligen korsfästa, även om vissa blev det i början av den kristna tidsåldern. Många led martyrdöden på andra sätt. För varje efterföljare av Mästaren måste och kommer dock viljan att tjäna och lida oavsett konsekvenserna att finnas.

Denna fråga om att följa i Jesu fotspår beskrivs av Paulus som att vara "medplanterade i likhet med hans död" (Romarbrevet 6:5). Innan vi kom till Kristus var vi "döda i överträdelser och synd" (Efesierbrevet 2:1). Men genom lydlig tro på förtjänsten av hans utgjutna blod befrias vi från Adams fördömelse. Ändå dör vi; dock inte som syndare, utan som medoffrare med Jesus. Paulus uttryckte tanken när han skrev: "Jag uppmanar er därför, bröder, genom Guds barmhärtighet, att ni överlämnar era kroppar som ett levande offer, heligt och välbehagligt för Gud, vilket är er rimliga tjänst." Romarbrevet 12:1

Döpta till Kristus

I Romarbrevet 6:3–4 skrev Paulus: "Vet ni inte att vi alla som har döpts till Kristus Jesus har döpts till hans död? Vi har alltså begravts med honom genom dopet till döden, för att vi, precis som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också ska vandra i ett nytt liv." Det dop som här avses är inte i vatten, utan till Kristus och till hans död.

Ordet dop i Nya testamentet är översatt från ett grekiskt ord som betyder "att begrava" eller "att sänka ned". Vårt dop till Kristus är begravningen av vår vilja i hans vilja. Det är ett dödsdop eftersom det är Guds vilja att vi dör med honom.

I Uppenbarelseboken 20:4 symboliseras denna tanke med ordet "halshuggna". Här läser vi om dem som är "halshuggna för Jesu vittnesbörd och för Guds ord". Detta avser inte en bokstavlig halshuggning, utan att vi avsäger oss vår vilja, som representeras av huvudet, och accepterar Kristus

som vårt Huvud. Efesierbrevet 5:23; Kolosserbrevet 1:18

Paulus utvecklar denna punkt ytterligare och säger: "Genom en och samma Ande har vi alla döpts till en och samma kropp." (1 Korintierbrevet 12:13). Det är genom den Helige Andens inflytande, genom Sanningens Ord, som vi dras till Herren och leds av hans kärlek att överlämna oss i fullständig helgelse till honom. Eftersom denna helgelse innebär att vi avstår från vår egen vilja och accepterar Guds vilja i Kristus, blir Jesus därmed vårt Huvud, och vi blir medlemmar i kyrkan, som är hans kropp, om vi är trogna vår ställning inför Gud, till och med in i döden. Uppenbarelseboken 2:10

Således ser vi hur det går till när Gud, genom sin Andes kraft, tillför blivande medlemmar till Kristi kyrka. Vår del i detta som individer är endast att ge efter för hans Andes inflytande och att ta de steg som det gudomliga Ordet anger; det vill säga stegen av omvändelse, mottagande av Kristus och att överlämna oss själva i fullständig hängivenhet för att göra Guds vilja.

Kan vi, efter att ha tagit dessa steg, veta om Gud har tagit emot oss och erkänner oss som provmedlemmar i kyrkan, Kristi kropp? Vi tror det. Paulus sade, i en text som redan citerats, att vi har blivit "begravda med honom genom dopet till döden, för att vi, precis som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också ska vandra i ett nytt liv." (Romarbrevet 6:4). Vandra vi glädjefullt i "ett nytt liv"?

Paulus skrev också: "Om någon är i Kristus, är han en ny skapelse; det gamla har gått förbi, se, allt har

blivit nytt.” (2 Korintierbrevet 5:17). Har det gamla som hör till ”det förflutna” i våra liv förgått, i den meningen att det inte längre har någon verklig dragningskraft för oss? (Efesierbrevet 2:3). Hittar vi vår största glädje i Herrens nya saker – vår nya kallelse till gudstjänst – våra nya förhoppningar, nya mål, nya ambitioner?

Efter att vi har tagit detta steg att helt och hållet helga oss åt Herren, kanske våra tidigare vänner och släktingar inte förstår oss. I vissa fall kan de till och med förfölja oss. I vilket fall som helst kommer de inte att finna samma grad av gemenskap hos oss, eftersom de inte kommer att vara i harmoni med vårt nya sätt att leva. Vi kommer inte att älska dem mindre, och vi kommer inte att sluta göra allt vi kan för dem, men vi kommer att lära oss att världens vägar och Guds helgade folks vägar ofta ligger långt ifrån varandra. Har vi denna erfarenhet?

Paulus skrev återigen: ”Det som ögat inte har sett och örat inte har hört, och som inte har kommit upp i människans hjärta, det som Gud har förberett för dem som älskar honom.” Sedan tillägger han: ”Gud har uppenbarat det för oss genom sin Ande, ty Anden utforskar allt, ja, Guds djup.” 1 Korintierbrevet 2:9,10

Leder Herren oss dag för dag till en djupare förståelse av de underbara sanningarna i hans Ord? Förstår vi tydligare de ”djupa saker” i hans Ord som rör vår kallelse i Kristus Jesus när vi strävar efter att känna och göra hans vilja? Om så är fallet har vi ytterligare bevis på att han har accepterat vår helgelse och leder oss på rättfärdighetens väg.

Jesus själv ger oss en mycket tydlig försäkran om vår ställning inför Gud. Först förklarar han: "Den som kommer till mig skall jag inte stöta bort." (Joh 6:37). Några verser senare följer han upp detta med att säga: "Ingen kan komma till mig, om inte Fadern, som har sänt mig, drar honom." (vers 44). Om vi har känt Guds dragningskraft genom Kristus, vilken ytterligare försäkran behöver vi då mer än denna?

Vår glädje över de andliga sakerna i det nya livsättet som vi vandrar i; vårt minskade intresse för det gamla köttets och världens saker; en viss grad av missförstånd, och kanske till och med förföljelse, från världen; vår växande uppskattning av andliga saker, särskilt när de gäller vår himmelska kallelse – allt detta är bevis på att vår helgelse har blivit godkänd av Gud, och att vi faktiskt har blivit "döpta" till Kristus.

Vattenbaptism

Frågan om vattenbaptismen uppstår naturligtvis, och det med rätta, för Jesus själv döptes i vatten, och vi ska följa i hans fotspår. Vad är syftet med vattenbaptismen? Johannes Döparen döpte till omvändelse. (Matteus 3:11). Han kunde inte förstå varför Jesus bad om dop, för han visste att Jesus inte var en syndare, utan snarare den helige och rättfärdige. Matteus 3:13–15; Hebreerbrevet 7:26

Johannes dop gällde endast medlemmar av det judiska folket. Det symboliserade deras återgång till förbundet med Gud, under vilket han handlade med hela nationen – det förbund som ingicks på berget Sinai. Johannes dop var också till för att förbereda judarna på att ta emot sin Messias, Kristus Jesus, när hans verksamhet senare skulle börja. Markus 1:4,5; Lukas 1:13-17; Apostlagärningarna 13:24,25

Jesus döptes inte för att ångra sina synder. När han bad Johannes att döpa honom sade han helt enkelt: "Låt det ske nu, ty så är det rätt att vi fullborda all rättfärdighet." (Matteus 3:15). Det är Jesu exempel som vi följer i vårt vattendop. För honom var det en symbol för hans förbund att dö som ett offer och för hans hopp om att, om han befanns trogen, uppväckas från de döda.

Hur träffande vattenedsänkning illustrerar dessa två tankar. När man sänks ned i vattnet av den som döper blir man hjälplös i hans händer och skulle förbli begravd, som i döden, om man inte lyftes upp ur vattnet. Således överlämnar vi oss i vår helgelse för att dö med Kristus, inspirerade av Guds löften om att vi ska uppväckas i uppståndelsen, precis som Jesus blev, för att förenas med honom i det stora framtida arbetet i hans rike. Romarbrevet 6:4,5; Filipparbrevet 3:10,11

Vattenbaptismen är alltså en vacker symbol för vår sanna dop i Kristus. Den är inte nödvändig i den meningen att den är en frälsande förordning. Men eftersom de som är berättigade till vattenedsänkning har avstått från sin egen vilja och har förbundit sig att göra Herrens vilja, kommer de att inse att detta är en del av Herrens vilja för dem, och de kommer gärna att följa den. Varje annan inställning skulle tyda på något mindre än en allt uppslukande kärlek till Guds vilja.

Kyrkans organisation

Skrifterna tyder inte på att de olika lokala grupperna av utvalda under kristendomens tidiga år hade några genomarbetade organisatoriska arrangemang, och Bibeln lär inte heller att detta var Guds plan för

kyrkan. Men lärjungarna vid den tiden var inte utan någon form av organisation. Deras möten var inte utan ordning, och olika tjänsteuppdrag tilldelades olika personer enligt deras respektive förmågor. Matteus 25:15; 1 Korintierbrevet 14:40; 2 Tessalonikerbrevet 3:6,7; Titusbrevet 1:5

I den tidiga kyrkans organisation erkändes Jesus allmänt som huvudet. Detta stämde överens med Jesu egna instruktioner till sina lärjungar, när han sade: "Ni har bara en mästare, Kristus, och ni är alla bröder." (Matteus 23:8). Paulus skrev: "Kristus är kyrkans huvud, och han är kroppens Frälsare." (Efesierbrevet 5:23). I 1 Korintierbrevet 11:3 framför han samma tanke och säger att "varje mans huvud är Kristus; ... och Kristi huvud är Gud."

Jesus är inte bara huvudet för sin kyrka, utan han är också dess grund. "Ingen kan lägga någon annan grund", skrev Paulus, "än den som redan är lagd, nämligen Jesus Kristus." (1 Korintierbrevet 3:11). Kyrkans medlemmar kallas också "Guds hus", vilket sägs vara "byggt på apostlarnas och profeternas grund, med Jesus Kristus själv som hörnsten." Efesierbrevet 2:19,20

Aposteln Petrus skrev: "Därför står det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte bli besviken." (1 Petrus 2:6). I Uppenbarelseboken 14:1-4 bekräftar aposteln Johannes också att Jesus är "hörnstenen" i Sion – den fullkomliga kyrkan. Detta är särskilt anmärkningsvärt med tanke på det missförstånd som har knutits till Jesu uttalande: "Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min kyrka." Matteus 16:18

Detta påstående har misstolkas som att Petrus skulle vara den "klippa" på vilken Kristi kyrka skulle byggas. Denna tolkning visar sig dock vara felaktig när vi upptäcker att Jesus använde två olika grekiska ord när han gjorde uttalandet. När han sade: "Du är Petrus", är det grekiska ordet som översätts med Petrus "petros", vilket betyder "en bit av klippa". Men när han sade: "På denna klippa skall jag bygga min kyrka", använde han det grekiska ordet "petra", som betyder en "klippmassa", ett stort stenblock, så att säga.

Petrus hade just sagt till Jesus: "Du är Kristus, den levande Gudens Son" (Matteus 16:16). Jesus var nöjd med detta bekännande. Vi kan parafrasera hans svar till Petrus för att göra innebörden lite tydligare: "Petrus, ditt namn betyder att du är en liten stenbit – en småsten, så att säga. I jämförelse med innebörden av ditt namn är det stora faktumet att jag är Messias och att jag är Guds Son som en stor stenmassa – ett stort stenblock – och kyrkan kommer att byggas på mig som dess grund."

I nästa månads nummer av Dagningen-tidningen kommer vi att behandla ämnet "Kyrkan". Viktiga ämnen som kommer att diskuteras är bland annat: De tolv apostlarnas och andra kyrkans tjänares roll; kyrkans uppdrag; samt de himmelska och jordiska faserna i Guds plan för hela mänsklighetens frälsning genom Kristus.

Lektion för den 5 juli

Den troende centurionen

Nyckelvers: ”När Jesus hörde detta, förundrade han sig och sade till dem som följde honom: Sannerligen säger jag er: En så stor tro har jag inte funnit, inte ens i Israel.”
Matteus 8:10

Utvalda bibelställen:
Matteus 8:5-13

Under sin jordiska tjänst utförde Kristus många underverk i Kapernaum, som låg i Galiléen, däribland helandet av en centurions tjänare. I denna berättelse finns det visserligen inget skriftligt omnämmande av att denna tjänare var en duktig sådan, men man kan troligen dra slutsatsen att centurionen var en ordningsam man. Sådana män brukar vanligtvis söka efter och skaffa sig lydiga tjänare. Vidare förklarade han i sin dialog med vår Herre att han var van vid att hans tjänare gjorde vad han beordrade dem. Trots att han var hedning föreslog centurionen att Jesus bara skulle säga ett ord. Han trodde att Herren hade mäktiga krafter till sitt förfogande som inte krävde att han personligen besökte och rörde vid tjänaren för att bota honom. Matteus 8:5-9

Vår nyckelvers visar att Jesus var förvånad över den romerske centurionens tro. Å andra sidan var judarna präglade av tvivel när det gällde sanningen om att han var den länge utlovade Messias. ”Jag säger er: Många kommer att komma

från öster och väster och sätta sig till bords med Abraham, Isak och den helige Jakob i himmelriket. Men himmelrikets barn skall kastas ut i mörkret utanför; där skall vara gråt och tandagnisslan. Och Jesus sade till centurionen: Gå din väg; och såsom du har trott, så skall det ske dig. Och hans tjänare blev botad i samma stund.” Matteus 8:11-13

Det finns en lärdom för oss i dessa ord, nämligen att Jesu förmåga var obegränsad. Dessutom står hans välsignelser till oss i proportion till vår beredskap att ta emot dem genom tro; ty ”utan tro” är det omöjligt att behaga Gud. (Hebreerbrevet 11:6). De som inte kan utöva tro kan alltså inte ta del av de välsignelser som erbjuds genom den himmelska kallelsen, utan måste vänta på den tid då Guds härliga rike upprättas på jorden. Matteus 6:10

Kärnan i den himmelska riket-klassen var judisk från pingstdagen i tre och ett halvt år, fram till den tid då Cornelius togs emot som den första omvända hedningen. Sedan dess har ”mellanväggen” mellan judar och hedningar, som tidigare hindrade de senare från att fullt ut ta del av Guds välsignelser, rivits ned. (Efesierbrevet 2:14). Från den tiden fram till idag har Herren ”kallat” och samlat lärjungar från alla nationer.

Även om de troende bland judarna kommer att få del av det himmelska riket, har nationen i allmänhet förkastats och kastats in i världens ”mörker”. De har haft ”gråt och tandagnisslan” i nästan tjugo århundraden. Enligt Skrifterna kommer dock tiden då Gud nådigt förlåter deras synd och räddar dem från deras nationella blindhet. (Jeremia 31:31-34). De kommer att välsignas, tillsammans med alla

jordens släkter, i det messianska riket. 1 Mosebok
12:3; 28:14

Hur mycket borde inte Guds helgade heliga glädja sig över denna underbara försyn. Alla som tar emot frälsningserbjudandet och som underordnar sig den himmelske Faderns storslagna plan att upprätta fred och rättfärdighet för evigt kommer att uppnå ett fullkomligt och evigt liv på jorden. Uppenbarelseboken 21:1-5

Petrus återinsatt

Nyckelvers: ”När de hade ätit färdigt, sade Jesus till Simon Petrus: Simon, Johannes son, älskar du mig mer än dessa? Ja, Herre, sade han, du vet att jag älskar dig. Jesus sade: Vårda mina lamm.”
Johannes 21:15

**Utvalda bibelställen:
Johannes 18:15-18, 25-27; 21:15-17**

Efter sin uppståndelse, och under en period på fyrtio dagar, var Kristus ständigt närvarande, även om han endast var synlig för sina lärjungar i korta stunder. Under den tiden försäkrade han sina följare om att han hade uppstått, stärkte deras tro och gav dem instruktioner om deras roller efter hans himmelfärd. Ett av dessa tillfällen ägde rum vid ”Tiberiasjön”, eller Galileiska sjön. Johannes 21:1

Som en del av dagens lektion upplevde lärjungarna en mirakulös fiskfångst efter att Jesus gett dem instruktioner att kasta ut nätet på båtens högra sida. De kände först inte igen vår Herre som stod på stranden. Sedan insåg Johannes – ”den lärjunge som Jesus älskade” – att den främling som stod där var den uppståndne Herren och förkunnade sin övertygelse för Petrus. Johannes 21:3–6

Petrus, en man av handling och utan tvekan fortfarande plågad i sitt hjärta av sitt tidigare förnekande av Kristus, kastade sig i havet och simmade i land, men var uppenbarligen rädd när han

nådde land. Han gick inte direkt fram till Jesus, utan väntade och hjälpte till att dra in nätet fullt av fisk till stranden. När båten hade landat och allt var fastsatt och säkert, märkte man att främlingen hade en koleld med fisk på och bjöd de trötta att "komma och äta" med honom. Johannes 21:7-12

I den första av tre liknande frågorna berättar vårt nyckelvers att Jesus frågade Petrus om han älskade honom mer än fiskeverksamheten. Jesus sade då till honom en andra gång: "Simon, Johannes son, älskar du mig? Han svarade: Ja, Herre, du vet att jag älskar dig. Jesus sade: "Vårda mina får." För tredje gången sade han till honom: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Petrus blev bedrövad därför att Jesus för tredje gången frågade honom: "Älskar du mig?" Han sade: "Herre, du vet allt; du vet att jag älskar dig." Jesus sade: "Vårda mina får." Johannes 21:16,17

När vi tänker på Petrus påminns vi om att han sa att även om alla skulle överge Jesus, skulle han själv aldrig göra något sådant. Hur måste det inte ha skurit i hans hjärta när han hörde tuppen gala, precis som Mästaren förutsagt, för han förnekade sin Herre tre gånger och svärde samtidigt (Matteus 26:69–75). Detta är en kraftfull läxa om våra egna mänskliga svagheter och behovet av att visa varandra barmhärtighet. Vid detta framträdande vid Galileiska sjöns strand verkar det troligt att Jesus, under sitt samtal med Petrus, i själva verket försökte lugna honom. Genom att göra detta visade Mästaren att han hade förtroende för att Petrus skulle vara försiktig i framtiden och fortsätta att lägga allt på offeraltaret till slutet av sin vandring, efter att ha återinsatts som en värdig tjänare till sin Herre.

Vår fulla förståelse av denna fråga bör säkert leda oss till att ha ett hjärta som är i samklang med vår himmelske Fader. Vi kommer inte bara att sträva efter att vara rättvisa, rättfärdiga och rena i vad vi gör, utan också önska att vara barmhärtiga mot andra, eftersom de, precis som vi själva, också upplever svårigheter. Psalm 136:1-26

Internationella bibelstudier

Lektion för 19 juli

Jesus möter Sakkeus

Nyckelvers: "När Jesus kom fram till platsen, såg han upp och fick syn på mannen och sade: 'Zakeus, skynda dig och kom ner. Jag måste vara din gäst i dag. Lukas 19:5

**Utvalda bibelverser:
Lukas 19:1-10**

Zacheus var en rik skatteindrivare som bodde i trakten kring Jeriko. Som jude blev han föraktad av sina landsmän, eftersom skatteindrivare var kända för att lura skattebetalarna. För att göra saken ännu värre arbetade han för den romerska regeringen. När Jesus passerade Jeriko på sin resa till Jerusalem, står det i berättelsen att Zacheus "ville se vem Jesus var, men eftersom han var kortväxt kunde han inte se över folkmassan. Därför sprang han i förväg och klättrade upp i ett fikonträd för att se honom, eftersom Jesus skulle komma den vägen." Lukas 19:3,4

Vår nyckelvers visar att Jesus hade förmågan att läsa människors hjärtan. De judiska åskådarnas högmod var uppenbart, eftersom de blev chockade när de fick veta att Mästaren önskade äta middag i hemmet hos denna person, som de ansåg vara en syndare. Zacheus tog dock emot Jesus med glädje. Lukas 19:6,7

Zackeus gjorde sedan ett uttalande om återbetalning – hälften av sina ägodelar skulle han

ge till de fattiga, och en fyrfaldig ersättning skulle betalas till alla som han hade gjort orätt. (Lukas 19:8). Mose lag krävde i allmänhet inte att människor skulle återbetala fyra gånger så mycket; vanligtvis var det värdet av det felaktiga plus en femtedel. (3 Mos 5:14–16; 4 Mos 5:5–7). Sakkeus hade gått långt utöver vad som krävdes. Jesus förkunnade då att frälsningen hade kommit till Sakkeus hus. Detta tycks antyda att han ur gudomlig synvinkel hade återfått Guds nåd, efter att ha visat den typ av karaktär som kunde användas i Guds tjänst. Lukas 19:9

Som helgade efterföljare av Kristus finns det lärdomar vi kan dra till nytta i vår egen vandring från den föregående berättelsen. Dessa bör göra oss medvetna om behovet av att hålla oss mycket nära Herren i våra tankar, ord och handlingar. Som ofullkomliga exemplar av mänskligheten inser även Guds andefödda barn att det är möjligt att övermannas av synd. Sådana handlingar kan vara oavsiktliga, eller de kan vara delvis avsiktliga med potential för allvarliga konsekvenser. När syndiga handlingar inträffar måste de erkännas och ångras om vi ska kunna återfå Guds fulla nåd. Bön och att fylla våra sinnen med heliga tankar kan vara två effektiva verktyg för att förebygga eller minska förekomsten av synd i våra liv.

En känd kristen författare gjorde följande iakttagelse angående denna läxa: "Vi kan finna paralleller till denna händelse, som hörde till slutet av den judiska tidsåldern och det köttsliga Israel, i slutet av denna tidsålder och det andliga Israel. Vi finner idag vissa avfallingar från Herrens nådens förbund, precis som Sakkeus var en avfällig från Herrens lagens förbund.

Vi kan finna dem levande i en viss grad av synd, i affärer som de själva medger är orättfärdiga och strider mot deras samveten. Vi är därför inte att gå förbi dem med evangeliets budskap, den glada nyheten om stor glädje; men om någon sådan visar intresse för den nuvarande sanningen, ska vi försöka hjälpa dem såsom vår Herre och Huvud hjälpte Sakkeus.”

I erfarenheten av Jesus och Sakkeus ser vi ett underbart exempel som vi kan efterlikna när vi umgås med andra, särskilt med troens hus, våra bröder i Kristus.

Internationella bibelstudier

Lektion för den 26 juli

Maria – den trogna modern

**Nyckelvers: ”Men Maria bevarade alla dessa ord och begrundade dem i sitt hjärta.”
Lukas 2:19**

**Utvalda bibelställen:
Lukas 1:26–56; 2:15–19; Johannes 2:1–5; 19:25–27**

Dagens lektion inleds i Betlehem, som var fyllt av resande som hade kommit för att registrera sig för den folkräkning som kejsar Augustus hade beordrat. Bland folkmassan fanns Josef, en snickare från Nasaret, och hans trolovade hustru Maria, som var med barn. De hade rest en lång väg för att följa det romerska påbudet, färdats längs dammiga vägar och sökt skydd i den överfulla staden. Lukas 2:1-3

I närheten, på fälten inte långt från Betlehem, fick herdarna besök av en Guds ängel som tillkännagav frälsarens, Kristus Herrens, födelse. ”Och ängeln sade till dem: ’Frukta inte, ty se, jag förkunnar er en stor glädje, som skall bli för allt folket. Ty i dag är en Frälsare född åt er i Davids stad, och han är Kristus, Herren.’” Ängelns budskap åtföljdes av en himmelsk här som prisade Gud. Lukas 2:8-14

Berättelsen fortsätter: ”När änglarna hade lämnat dem och farit upp till himlen, sade herdarna till varandra: ’Låt oss gå till Betlehem och se det som har hänt och som Herren har berättat för oss.’”

Så skyndade de iväg och fann Maria och Josef och barnet, som låg i krubban. När de hade sett honom, berättade de för alla vad som hade sagts dem om detta barn, och alla som hörde det förundrade sig över vad herdarna berättade för dem.” Lukas 2:15–18

Allt som hade hänt var förvirrande för Maria, och vår nyckelvers antyder att hon kanske undrade vad resultatet av dessa händelser skulle bli. Även om en ängel månader tidigare hade meddelat henne att hon skulle föda en son som skulle få ”Davids tron”, insåg Maria troligen inte den fulla omfattningen av dessa gudomliga planer som rörde hennes son.

Dessutom kunde Maria inte vid den tiden ha förutsett att Jesus skulle korsfästas ungefär trettiofyra år senare, uppstå från de döda efter tre dagar och sedan bli ledare för en grupp anhängare som skulle utvecklas under en period av två tusen år – allt detta med det yttersta syftet att utrota synd, lidande och död från mänskligheten.

Som en del av vår fortsatta strävan att bli en del av Kristusklassen måste vi undvika att anpassa oss till denna värld och vara noga med att inte ge efter för köttliga tillfredsställelser som andra anser vara normala. Det är av denna anledning som vi läser: ”Rikta era tankar på det som är ovanför, inte på det som är på jorden. Ty ni är döda, och ert liv är gömt med Kristus i Gud.” (Kolosserbrevet 3:2,3). Många aktiviteter som inte är syndiga tilltalar köttet. Till skillnad från vissa förbud som gavs till Israels folk, finner vi inte många ”du skall inte”-bud i Nya testamentet. I stället strävar vi som kristna enligt ” ” efter att i våra hjärtan uppfylla ”andan” i kärlekens lag och rättfärdighetens lag. Romarbrevet 7:6

Vi är verkligen välsignade som får uppleva verkligheten i denna text: "Mina älskade, nu är vi Guds barn, och det har ännu inte blivit uppenbart vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbarar sig, ska vi bli lik honom, för vi ska se honom som han är." 1 Johannes 3:2

Guds avbild

”Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne; till man och kvinna skapade han dem.”
1 Mosebok 1:27

Filosoferna säger oss att människan, såsom hon existerar idag, är långt mer briljant och avancerad än hon någonsin tidigare varit i historien. Deras påstående är att evolutionen har fört oss till denna punkt. Påståendet att varje generation är mycket klokare än den föregående har uppstått därför att forskare genom sina beräkningar har fastställt att människan har funnits på jorden i miljontals år och förbättrats med varje generation. Eftersom varje generation har blivit mer avancerad drar de slutsatsen att människan nu har nått en mycket hög nivå. Är denna filosofi korrekt?

Hur glada är vi inte över att universums store Skapare har försett oss med en informationskälla från vilken vi kan upptäcka vad som är sanning och vad som bara är filosofi. Han har bjudit in oss och sagt: ”Låt oss gå in i Herrens hus”, och genom att träda in i hans kunskapens hus kommer vi att finna Guds eget vittnesbörd om människan. Psalm 122:1

Vi lär oss från denna källa, Bibeln, att människan är ”av jorden” och att Gud formade henne av ”jordens stoff”. (1 Korintierbrevet 15:47; 1 Mosebok 2:7). Genom att blåsa in, eller ingjuta i honom, ”livets andedräkt ... blev människan en levande själ.” I denna kortfattade beskrivning av människans

skapelse finns inte ens en antydning om att en livsform skulle ha utvecklats ur en annan, eller att en mindre komplex art skulle ha blivit ett mer komplext väsen. Gud skapade varje art som en separat och distinkt livsform, som vi läser i första kapitlet i Första Moseboken. Efter varje steg som togs för att förbereda jorden för att kunna hysa liv, och efter varje separat skapelse av växter, fiskar, fåglar och jorddjur, förklarade Gud att "det var gott". Första Moseboken 1:10, 21, 25, 31

I Första Mosebok 1:26,27 läser vi att "Gud sade: Låt oss göra människan till vår avbild, till vår likhet." Vi märker i Guds uttalande att han antydde en pluralistisk tanke: "Låt dem ha herravälde över fiskarna i havet, över fåglarna i luften, över boskapen, ... och över alla kräldjur som krälar på jorden." Av denna förklaring framgår det tydligt att när Gud skapade människan till sin avbild, "han skapade dem till man och kvinna", menade han att både Adam och Eva skulle vara ganska lika honom själv på olika sätt.

Orden "avbild" och "likhet" betyder på hebreiska likhet eller förebild. Människan skapades för att vara en förebild för Gud. Hur var den fullkomliga människan, Adam, en förebild för Gud? Det var säkerligen inte vad gäller hans kropp. Vår Skapare är ett långt överlägset väsen – ett andeväsen – och människan är bara en köttslig varelse, av jorden. Men vår Skapare skapade människan som en återspeglning av sin avbild i vissa avseenden. Delvis låg denna likhet, eller avbild, i människans förmåga att resonera, att minnas, att uppfatta såväl abstrakta som enkla idéer, att fälla moraliska omdömen och att besitta intellektuella och estetiska egenskaper.

Den fullkomliga människan, Adam, fick en gudalik samvetsförmåga, som gjorde det möjligt för honom att skilja mellan rätt och fel. Han fick fri vilja så att han kunde utöva sin valfrihet fullt ut. Om så inte vore fallet skulle mänskligheten vara rena maskiner, och våra handlingar skulle styras av någon annan. Men så är inte fallet. Om så vore fallet skulle det inte finnas någon utövning av förmågor eller talanger, och ingen möjlighet att utveckla individuella karaktärer. Denna valfrihet kan naturligtvis vara bra eller dålig, beroende på hur den utnyttjas.

Adam valde synden

Adam, den härliga, först skapade människan, var utrustad med alla fysiska och andliga välsignelser. Hela hans omgivning hade förberetts för att upprätthålla hans välbefinnande. Skaparen gav Adam mycket tydliga instruktioner om att han skulle leva om han lydde Guds rättfärdiga lag, men att han skulle dö om han inte lydde Guds rättvisa bud (1 Mosebok 2:15–17). Skaparens instruktioner var mycket enkla. Ansvaret för Adams värdighet att leva för evigt i Edens paradiset berodde på hans egen valfrihet. Tyvärr leddes han till att välja synd genom olydnad. Som ett resultat av hans fall från fullkomligheten föddes hela den mänskliga ras som Adam och Eva avlade i synd och under dödsstraffet genom arv. Psaltaren 51:5; Romarbrevet 5:12

Syndens och dödens herravälde har fortsatt och kommer att fortsätta tills Guds syfte med att tillåta det har uppfyllts och den bestämda tiden för dess slut har kommit. I sin kärlek sände Gud en förlossare, en frälsare, nämligen sin egen älskade Son, Jesus Kristus, som skulle "smaka döden" för varje människa. (Hebreerbrevet 2:9). Denna åtgärd för

människans frälsning från hennes rättfärdiga döds dom var en "gåva" av fri nåd. Romarbrevet 5:15-18

Som en följd av våra första föräldrars fall i synd, och under de många århundraden som gått sedan dess, har de egenskaper som från början utmärkte människan som skapad till sin Skapares avbild endast i någon märkbar grad återfunnits hos en relativt liten del av hela människosläktet. Vissa ädla varelser har visserligen försökt att odla sådana nådegåvor från Guds majestätiska karaktär, medan andra endast har klätt sig i en fasad av gudalighet. Denna fasad kan resultera i ett behagligt yttre uppträdande, men det finns kanske mycket lite av den äkta renhet i karaktären, med vilken Gud skapade våra första föräldrar, i deras hjärtan.

Eftersom Gud inte kan verka med dem som saknar de sanna egenskaperna, har han flitigt sökt upp dem inom den mänskliga familjen som har visat barmhärtighet och kärlek från djupet av sitt väsen. Dessa har han gynnat genom tiderna för att fullborda sin plan. Låt oss betrakta en av dessa utvalda, som under en stor del av sitt liv visade några av dessa finare egenskaper. Det var Davids son, Salomo.

Lärdomar från Salomo

Salomos valfrihet under senare år ledde till att han blev offer för sina många hustrurs krav, och som ett resultat misshagade han Gud mycket. Ändå var han i sin ungdom högt gynnad av Gud. Salomo tycktes ha ärvt från sin far egenskaperna omtänksamhet, förmågan att regera och uppskattning för Herrens godhet, vilket David tidigare hade lärt sig vid den helige profeten Natans fötter.

När David blev gammal och för svag för att regera, tog hans son Salomo, vid den unga åldern av tjugo år, på sig det tunga ansvaret att regera Israel. Vi kan väl förstå den bön som David uttalade för sin kära sons räkning. De som är fäder med söner kan lätt förstå Davids omsorg om Salomo. Vi delar samma känsla gentemot våra söner, att de må finna nåd inför Guds ögon och att de må vandra uppriktigt med honom.

I 1 Krönikeboken 28:9–10 finns de ord som David talade till sin son nedtecknade: "Och du, min son Salomo, erkänn din fars Gud och tjäna honom med helhjärtad hängivenhet och med villig sinne, ty Herren prövar varje hjärta och förstår varje önskan och varje tanke. Om du söker honom, skall du finna honom; men om du överger honom, skall han förkasta dig för alltid. Tänk nu på detta, ty Herren har utvalt dig att bygga ett hus som helgedom. Var stark och utför arbetet."

Herren hade utvalt Salomo för att bygga ett heligt tempel, vilket hade varit Davids livslånga dröm. Med hjälp och råd från Guds trogne profet Natan, och med Guds välvilja, tog Salomo snabbt till sig andan i sin fars plan för att bygga templet. Han visste att Israels välfärd vilade på deras trohet mot Guds lag och deras tillbedjan av Jehova.

Salomo ber om visdom

I sin stora kärlek till Gud offrade Salomo tusen brännoffer i Gibeon. Han ville så gärna behaga Gud att han förberedde detta stora offer till sin Skapare. Medan han var i Gibeon hade den nye unge kungen en dröm där Herren uppenbarade sig för honom. (1 Kungaboken 3:5). Gud sade till Salomo: "Be om vad

du vill att jag ska ge dig”, och Salomos svar var vackert – ett svar som bara kunde komma från ett kärleksfullt hjärta. Salomo sade: ”Jag är bara ett litet barn; jag vet inte hur jag ska fullgöra mina plikter. ... Ge din tjänare ett förståndigt hjärta att döma ditt folk, så att jag kan skilja mellan gott och ont; ty vem kan döma detta ditt stora folk?” 1 Kungaboken 3:7-9

Gud uppskattade det uppriktiga uttrycket från Salomos hjärta. Han besvarade hans bön på ett underbart sätt och gav Salomo ett ”klokt och förståndigt hjärta”. Ingen bland de ofullkomliga människorna har sedan dess visat sig ha en sådan förmåga att döma så klokt som Salomo (1 Kungaboken 3:10, 12). På grund av hans osjälviska begäran lovade Gud också: ”Jag har också gett dig det du inte har bett om, både rikedom och ära, så att det inte kommer att finnas någon bland kungarna som liknar dig under alla dina dagar. Och om du vandrar på mina vägar och håller mina stadgar och mina bud, såsom din far David vandrade, då skall jag förlänga dina dagar.” 1 Kungaboken 3:13, 14

När Salomo vaknade ur sin dröm glädde han sig över insikten att han hade behagat Gud med sin begäran. Han kom till Jerusalem och offrade fredsoffer och brännoffer framför förbundsarken. (1 Kungaboken 3:15). Kort därefter påbörjade han det stora arbetet med att bygga Israels tempel, enligt Herrens instruktioner.

Att bygga templet

Vi minns hur alla stenar och timmer till templet förbereddes, formades och märktes för sina platser, och först när de var färdiga fördes de till byggplatsen. Varje del passade perfekt, och alla delar passade

ihop utan ljud av hammare, yxa eller järnverktyg. (1 Kungaboken 6:7). Även om varje del av detta stora tempel hade förberetts på olika platser, behövde ingenting ändras när de fördes till den plats som var avsedd för uppförandet.

Vilken läxa detta är för den kristne! Vi får inte för ett ögonblick tro att vi kan fördriva tiden slarvigt, och att när vi kommer till livets slut, plötsligt, mirakulöst, kommer vi att vara redo för vår plats i det kungliga templet. Detta är tiden för förberedelse. Vi måste formas, mejslas, poleras och numreras nu för den speciella plats som Herren har i åtanke för oss i sitt andliga tempel.

Vi inser att Salomos tempel var en bild av en större byggnad. "Ni är den levande Gudens tempel", sade Paulus (2 Kor 6:16). Tiden för att formas och tiden för att arbeta med förberedelsen av Guds andliga tempel är nu. (1 Korintierbrevet 3:9; Efesierbrevet 2:10; Filipperbrevet 1:6; 2:12,13). När alla delar, eller medlemmar, har gjorts redo under sina kristna liv – förberedda mitt i denna "förvrängda och förvända" värld – kommer de att passa in på sin rätta plats i det symboliska himmelska templet. Filipperbrevet 2:15

Det var mycket glädjefyllda firanden i samband med invigningen av Salomos tempel. (1 Kungaboken 8:65, 66). Det kommer att bli stor glädje i himlen och på jorden när Kristus, Guds andliga tempel, är fullbordat, sammansatt, och när Guds härlighet träder in i det. Hela jorden kommer att dra nytta av fullbordandet av det templet och bli välsignad, precis som det naturliga Israel nådde höjdpunkten av sitt välstånd under Salomos regeringstid. Efesierbrevet 2:19–22; Uppenbarelseboken 3:12; 21:22–26

Vår tid

När vi nu lämnar den vise kungen Salomo vid denna punkt i hans liv, återvänder vi till en betraktelse av vår egen tid. Vi ser att den himmelske Faderns inbjudan fortfarande riktas till dem i vilka han finner en del av människans ursprungliga likhet med honom själv. De som besitter de ursprungliga egenskaperna av kärlek och lydnad mot Gud svarar på en ännu större inbjudan och tjänst än den som gällde för Salomo eller andra ädla gestalter från forna tider. Det faktum att vi fortfarande ser vissa som ägnar sina liv åt Gud i helgelse till honom, för att följa i hans enfödde Sons fotspår, är ett bevis för oss på att detta kallande verk och den därmed förbundna slipningen, mejslingen och formningen fortfarande pågår. Vi inser att detta verkligen är metoden för att genomföra den frälsningsplan som den himmelske Fadern föreslog för länge sedan. Vi vet vidare att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, dem som han har kallat enligt sitt syfte: "De som han på förhand kände till, dem har han också på förhand bestämt att de ska bli likformiga med hans Sons avbild, så att han kan bli den förstfödde bland många bröder." Romarbrevet 8:28,29

Denna skriftställe informerar oss om att en förutbestämd grupp – kyrkan – måste vara avbildningar, avspeglingar, av Guds Son, som också är en avbildning och avspegling av Fadern. Som kristna kan ingen av oss i detta liv bli fullkomliga som Jesus var, hur hårt och länge vi än försöker. Vi kan inte heller ta denna ära på oss själva genom vårt eget val. Om vi har blivit inbjudna att följa i Jesu

fotspår, har denna ära givits oss av Gud. 1 Tessalonikerbrevet 2:12; Hebreerbrevet 5:4

Detta kastar ljus över saken, för när vi ser på våra medkristna och inser att de har fått samma inbjudan som vi, kommer vi att värdesätta deras gemenskap därefter. Vi har accepterat Faderns inbjudan med tacksamma hjärtan – hans nådiga gåva i form av Jesu offer som gör det möjligt för oss att ingå i detta förhållande. Genom att göra detta, och genom att klä oss i vår Frälsares rättfärdighet för att täcka våra brister, vilket gör oss godtagbara för Gud genom förtjänsten av Jesu lösenoffer, helgar vi gärna allt vi har för att börja göra det som är behagligt för vår himmelske Fader, även om det kostar oss mycket. Jesaja 61:10; Romarbrevet 12:1; Efesierbrevet 1:5–7

Innan vi tar detta viktiga steg måste vi i bön ha övervägt vad det innebär att följa i Jesu fotspår och att bli en avbild av honom. Vår kärlek måste vara riktad mot det som är ovan. (Kolosserbrevet 3:2). Den nya viljan, det nya sinnet, måste utveckla Andens frukter och nådegåvor. För att bli en avbild av Jesus måste man alltid sträva efter att utveckla och visa dessa karaktärsdrag. (Galaterbrevet 5:22,23; 2 Petrusbrevet 1:5-7). Alla känslor som är behagliga för Gud och i harmoni med Herrens Ande måste eftersträvas, även om detta kommer att ta en livstid av utveckling under den himmelske Faderns formande inflytande.

Man måste inte bara visa kärlek till Herren, sanningen och bröderna, utan det måste också finnas en kärleksfull, medkännande omtanke om världen. För att likna Herren Jesus måste vi ha en djup omtanke om den suckande skapelsen – till och

med om våra fiender, de som behandlar oss med förakt. Matteus 22:37–39; Johannes 13:34, 35; Lukas 6:27,28

Hjärtats lydnad

I Ordspråksboken 4:23 står det: "Bevara ditt hjärta med all flit, ty därifrån kommer livets källor." När det gäller dem som följer i Jesu fotspår kommer vår rätt att vara en del av Guds andliga tempel att avgöras av hur vi utvecklar våra hjärtan nu. Vi har denna "skatt i lerkärl", och världens bördor och våra köttliga svagheter kommer att försöka dra oss bort från vårt mål. (2 Korintierbrevet 4:7). Men precis som med fader Adam, kung Salomo och till och med vår Herre Jesus har även vi fri vilja när det gäller att bestämma vem vi ska underkasta vårt hjärta. Vi har inte tvingats att tjäna Herren, Sanningen eller bröderna. Det är vårt fria val. Med blicken fäst på Jesus kan vi bli som han. Vår önskan att vandra den väg som Jesus vandrade är en högtflygande önskan. Vårt mål är att fylla den plats i templet som Fadern så nådigt har bjudit in oss till, och den kan endast nås genom att vi blir likformiga med hans älskade Sons avbild. Romarbrevet 8:29; 2 Korintierbrevet 3:18

Kanske har vi undrat hur det kommer att kännas, om vi är trogna, att återuppstå som andevarelser, när vi välsignas med det underbara privilegiet att höra orden: "Bra gjort, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla, jag ska göra dig till herre över mycket. Gå in i din herres glädje." (Matteus 25:21). Skrifterna ger oss viss information i detta avseende.

Bortom slöjan

Aposteln Paulus säger till oss: "Om vi har förenats med honom i likhet med [Jesu] död, skall vi också förenas med honom i likhet med hans uppståndelse." (Rom us 6:5). Vad är vår Herres "likhet" sedan hans uppståndelse? Hebreerbrevet 1:3 säger oss att Jesus är "Guds avbild", eller en exakt kopia av Gud! De som troget följer i Jesu fotspår av uppoffring och tjänande, och som genom "tålmod i att göra det goda söker ära, heder och odödlighet", kommer att göras lik sin Herre och Huvud – alla medlemmar i Guds gudomliga familj. Romarbrevet 2:7

Det finns ytterligare en aspekt när det gäller uttrycket "Guds avbild". Det är sant att vår Herre hade Faderns likhet i sitt änglalika tillstånd före sin mänskliga existens, som "*Logos*". Även när han kom till jorden som människa var han lik Gud, eftersom hans karaktär alltid var i fullständig harmoni med Faderns. Aposteln Paulus säger dock att Jesus nu har "satt sig på högra sidan av Majestätet i höjden", efter att ha varit lydig intill döden, ja, döden på korset. På grund av detta har Gud högt upphöjt honom och gett honom ett namn som är över alla namn. Jesus är nu, ännu mer fullkomligt, den osynlige Gudens "avbild" och delar den gudomliga naturen. Hebreerbrevet 1:3; Filipperbrevet 2:8,9; Kolosserbrevet 1:15

Vi läser också: "Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss, att vi ska kallas Guds söner; därför känner världen oss inte, eftersom den inte kände honom. Mina älskade, nu är vi Guds söner, och det har ännu inte blivit uppenbart vad vi skall bli; men vi vet att när han uppenbarar sig [grekiska: blir synlig], skall vi bli lik honom, ty vi skall se honom såsom han är. Och

var och en som har detta hopp på honom renar sig, precis som han är ren.” 1 Johannes 3:1-3

Således ser vi att vår Herre Jesus nu är i exakt Guds avbild och likhet, även om vår himmelske Fader har varit och alltid kommer att vara större än alla. (Johannes 10:29; 14:28; 1 Korintierbrevet 15:24-28). Jesus har fått denna belöning på grund av sin trogna tjänst. Han vacklade aldrig i sin underkastelse att göra sin Faders vilja, trots kostnaden. Gud har högt upphöjt honom, och han är glad att göra detsamma för de ”kallade, utvalda och trogna” medlemmarna i församlingen, Jesu brud, hans kropp. (Uppenbarelseboken 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintierbrevet 12:12,27). Dessa kommer att uppstå i likhet med Herren Jesus. Detta är ett magnifikt löfte som vi kan och kommer att ärva, om vi är lydiga och trogna, till och med in i döden! (Uppenbarelseboken 2:10). Paulus uttryckte det så här: ”Ni har avlagt den gamle människan med hennes gärningar och klätt er i den nye människan, som förnyas i kunskap efter bilden av honom som skapade henne.” ”Liksom vi har burit den jordiska [Adams] avbild, så skall vi också bära den himmelska [Guds avbild].” Kolosserbrevet 3:9,10; 1 Korintierbrevet 15:49